

REPUBLIKA NA PODŠÁLKU

Pátý dodatek a spoutaný ďábel

Povídka pana Radima Kafánka

V místnosti SD-342 seděl u mikrofonu ďábel. Ne skutečný — senátní, akvarelový a konečně chycený do řetězu veřejných otázek. Měl Fauciho tvář, dva rohy z obvinění, plášť z bývalé autority a na spoutaných rukou kartu s římskou pětkou.

Pan Josef pozvedl hotelovou lžičku. „Přivedli ďábla v poutech, ale účet za peklo pořád nemá jedinou doloženou položku.“

Paní Denisa otevřela pořadač. „Rohy nejsou důkaz, pouta nejsou rozsudek a mlčení není doznání. Senát dnes zamíchal všechny tři věci do jednoho televizního kotle.“

Fauci neodpověděl. Pak neodpověděl znovu. A ještě více než stokrát. Mikrofon byl zapnutý, odpovědi vypnuté a kamery pracovaly přesčas. Demokracie zase ušetřila na obsahu.

„Pátý dodatek platí,“ řekla Denisa. „Chrání i člověka, kterému nevěříme. Jinak by ústava nebyla zákon, ale věrnostní program pro oblíbené.“

Josef ukázal na hromadu karet s pětkou. „Po třetí hodině už to není výslech. To je ústavní jukebox s jedinou deskou.“

Rand Paul četl obvinění. Fauci držel ústa zavřená. Jeho právníka nechal předseda vyvést, když promluvil bez udělení slova. Republikáni nabízeli hotového ďábla, demokraté hotovou oběť a občan si mohl vybrat, ve kterém balení nedostane odpověď.

Pan Radim stál o krok stranou. „Když slyšení začne hotovým obrazem viníka, hledají otázky ještě pravdu — nebo už jen popisek pod fotografií?“

Na stole ležela Bidenova milost: široká, federální, od roku 2014, navázaná na Fauciho veřejné funkce. Sama neprokazovala provinění. V politickém obraze však působila jako protipřípustná dveře namontované dřív, než se úřad přiznal, že má ve sklepech kouř.

„Milost není rozsudek,“ řekla Denisa. „Ale čím širší má být ochrana před otázkami, tím hlasitěji se budou lidé ptát, před čím vlastně chrání.“

Josef položil lžičku na dokument. „Dostane deštník, pláštěnku a gumový člun. Pak nám řeknou, že dešť je politická konstrukce.“

PÁTÝ DODATEK A SPOUTANÝ ĎÁBEL · DOKONČENÍ

Do druhé složky Denisa vložila původ viru. Republikánská většina zveřejnila interní zprávy autorů vlivného článku o SARS-CoV-2. Někteří soukromě připouštěli podstatně větší nejistotu, než jakou cítila veřejnost z pozdějšího kategorického sdělení.

„Věda smí změnit názor,“ řekla. „Nesmí ale měnit archiv podle toho, kdo právě drží grant, mikrofon nebo klíč od nouzového východu. Musí ukázat, co se změnilo a proč.“ „Když se slovník přepisuje po cestě,“ řekl Josef, „není to odborná terminologie. To jsou dveře namazané pro rychlý ústup.“

Zpráva WHO stále přisuzovala větší váhu přenosu ze zvířete. Laboratorní incident však nebylo možné definitivně uzavřít, protože chyběla klíčová data. Nově zveřejněné zprávy opravňovaly k tvrdým otázkám; samy nedokazovaly, že Fauci řídil utajení nebo způsobil pandemii.

Pan Radim se podíval na spoutanou karikaturu. „Co zůstane z obvinění, když odstraníme rohy — a co zůstane z obhajoby, když odstraníme bílý plášť?“

Zůstaly granty s nedostatečným dohledem. Zůstala měnící se veřejná jistota. Zůstaly miliardové farmaceutické zakázky, jejichž systém potřeboval větší transparentnost. A zůstalo více než sto odmítnutých příležitostí vysvětlit, co věděl člověk, který po veřejnosti léta požadoval důvěru.

„Největší peklo není, že neodpověděl,“ řekl Josef. „Největší peklo je, že po šesti letech mají všichni rozsudek a nikdo společný seznam důkazů.“

Rand Paul oznámil hlasování o pohrdání Kongresem na následující týden. Do té doby byla pouta jen metafora, rohy jen satira a ticho naprosto skutečné.

Denisa zaklapla pořadač. „Zákon dovoluje Faucimu neodpovědět. Veřejnost nemusí předstírat, že tím dostala odpověď.“

Pátý dodatek chrání člověka před státem. Nechrání mocného člověka před účtem za zničenou důvěru.